

[Miljøministeren]

Til hr. Glønborgs bemærkninger vil jeg sige, at sådan som jeg læser teksten – som er ændret, det er korrekt – er den ændret i overensstemmelse med den praksis, der har været, og for at tydeliggøre den. Hvis man sammenligner § 52 i den gamle lov med § 71 i den nye, er der en tydeligere opstilling af, hvad der er muligt for kommunalbestyrelserne at kræve i forbindelse med virksomheder og undersøgelser af forureningsmuligheder. Og der har altså udviklet sig en praksis, der går ud på, i hvert fald ifølge de oplysninger, jeg har, at der skal være overvejende sandsynlighed for, at der er sammenhæng mellem virksomheden og forureningen. Ellers er der jo et erstatningskrav, og det vil man være varsom med at pådrage sig og sine borgere.

Tekstforskellen skyldes altså erfaringerne med den gamle lov; det er en tydeliggørelse, men det ændrer ikke på det, der, som jeg tidligere har sagt, foreligger oplyst for mig, nemlig at det skal være overvejende sandsynligt, hvad der jo også er logik i, for ellers vil kommunen pådrage sig et erstatningsansvar med alle de ekstraomkostninger, der ligger i det.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg kan forstå, at miljøministeren meddeler os, at det kan være farligt at udforske hans fantasi, men det er alligevel på en eller anden måde den, man er nødt til at undersøge, når ministeren skriver, at man ikke agter at fastsætte regler om klagegebyr for nærværende, men at man jo aldrig kan vide, hvad Folketinget mener om et år. Nej, men hvis Folketinget til den tid mener noget andet end i dag, kan det jo, som man plejer, lave en lovændring. Det besynderlige i denne situation er, at regeringen foreslår, og at et flertal har tænkt sig at gennemstemme et forslag om, at det er muligt at opkræve gebyrer for klager, men samtidig fortæller os, at det har man så sandelig ikke tænkt sig at gennemføre.

Derfor bliver jeg vel nødt til alligevel at prøve at udforske ministerens fantasi, og jeg kan altså ikke få andet ud af det, end at der et eller andet sted i baghovedet ligger planer og tanker hos regeringen om, at man vil komme med forslag om gebyrer på klager senere. Det gør mig kun endnu mere sikker på, at jeg skal opretholde mit ændringsforslag, og jeg er ked at, at der tilsyneladende ikke i dag kan blive et flertal for

at få en klar retsbeskyttelse af borgerne. Jeg troede faktisk, det var noget, miljøministeren lagde megen vægt på, men jeg kan altså forstå, at denne retsbeskyttelse af borgerne er noget, man går og pjatter lidt med. Det er noget, som kun gælder i nogle, men ikke i alle tilfælde.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg må konstatere, at miljøministeren herfra har meddelt, at det ikke har været hensigten at stramme praksis op, og det går jeg ud fra vil manifestere sig i de bekendtgørelser, som kommer i forbindelse med denne lovgivning. Det kunne indicere, at der ikke bliver forholdsvis flere sager af denne her art end tidligere, og det må vi jo håbe. Men de få mennesker eller de få virksomheder – og det er jo altså også mennesker – som kommer uheldigt af sted, fordi de får pålagt en stor udgift, er altså stadig væk nødt til at skulle hele vejen om ad det traditionelle retssystem med brug af advokater i massevis for at anlægge sag for at få deres soleklare ret.

Jeg beklager, at man ikke har benyttet denne anledning til at fremme retssikkerheden for den enkelte, og jeg konstaterer, at Det Radikale Venstre, som jo ellers altid har været meget optaget af borgernes retssikkerhed, ikke ville svare på mit spørgsmål om, hvorvidt man ikke anså virksomheder for at være borgere, der havde krav på almindelig retssikkerhedsbehandling.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Den debat, jeg har her med hr. Glønborg, er en af de positive ting, der kan ske i folketingssalen, men som er sjældne, nemlig at man kan tale til hinanden og få afklaret eventuelle misforståelser eller u hensigtsmæssige formuleringer.

Jeg kan bekræfte hr. Glønborgs konklusion af mine udtalelser og give tilsagn om, at de vejledninger, som kommer fra ministeriet, vil være i overensstemmelse med mine svar her i folketingssalen til hr. Glønborg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§ 1, ændringsforslag nr. 1 og § 2, således ændret,
vedtoges uden afstemning.